

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **greiner packaging slušovice s. r. o.**, se sídlem Greinerova 54, Slušovice, zastoupeného JUDr. Ivo Bubrjakem, advokátem se sídlem Soudní 1293/14, Kroměříž, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, nám. Svobody 4, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2004, čj. 3645/04/FŘ/150, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2008, čj. 29 Ca 153/2008 – 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 23. 3. 2004, čj. 68945/04/303961/7072 byla vydána výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem – žalobcem.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 10. 9. 2004, čj. 3645/04/FŘ/150 bylo zamítnuto odvolání žalobce.

Žalobou ze dne 23. 6. 2008, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25. 6. 2008 se žalobce (mimo jiné) domáhal přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí finančního úřadu. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2007, (správně zřejmě 11. 7. 2008), čj. 29 Ca 129/2008 – 96 byla žaloba proti tomuto rozhodnutí vyloučena k samostatnému řízení.

Usnesením téhož soudu ze dne 30. 7. 2008, čj. 29 Ca 153/2008 – 10, ve znění opravného usnesení ze dne 2. 2. 2009, čj. 29 Ca 153/2008 – 129 bylo vysloveno, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného (Finančního ředitelství v Brně) se odmítá. Krajský soud především poukázal na § 69 s. ř. s. s tím, že z obsahu spisu vyplývá, že ve věci v posledním stupni rozhodlo Finanční ředitelství v Brně, a to má tedy postavení žalovaného. Dále

uvedl, že ze spisu tohoto soudu sp. zn. 29 Ca 270/2009 bylo zjištěno, že žaloba proti předmětnému rozhodnutí Finančního ředitelství byla rozsudkem ze dne 12. 9. 2006, čj. 29 Ca 270/2004 – 35 zamítnuta a tento rozsudek nabyl právní moci dne 10. 10. 2006. Je zde tedy pro nové projednání a rozhodnutí dána překážka věci rozhodnuté.

Proti tomuto usnesení podal žalobce včas kasační stížnost. V ní namítá, že napadené usnesení je v podstatě nepřezkoumatelné, protože neodpovídá označení rozhodnutí správního orgánu. Dále uvádí, že se nejedná o věc již rozsouzenou, neboť v původní věci účastníkem řízení vedle žalobce a žalovaného byla „nepřímo“ i MOVA a. s. Ta však již „v novém řízení“ neexistuje, jelikož zanikla bez právního nástupce. Tím zanikl i akcesorický závazek stěžovatele. Tím, že krajský soud odmítl žalobu, nezabýval se námitkou stěžovatele o zániku ručitélského závazku. V dalších částech kasační stížnosti stěžovatel opakuje (zřejmě z původního řízení) námitky týkající se nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, zejména poukazem na porušení řady ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti se především ztotožnil s napadeným usnesením krajského soudu a dále se zabýval jednotlivými stížními body. Navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodná byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Překážka věci rozhodnuté je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který je nutno žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Tato překážka je dána tehdy, pokud v téže věci bylo již pravomocně rozhodnuto. O tutéž věc se jedná v případě shodného předmětu řízení a shodného okruhu účastníků řízení. Tak je tomu i v daném případě, kdy překážku tvoří rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2006, čj. 29 Ca 270/2004 – 35, v právní věci žalobce greiner packaging slušovice s. r. o., proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně, o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2004, čj. 3645/04/FR/150. Tímto rozsudkem byla žaloba zamítnuta. Tato překážka brání novému rozhodnutí ve věci samé, tedy i zrušení napadeného správního rozhodnutí či vyslovení jeho nicotnosti. I se zřetelem na to, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu při přezkoumávání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohou být dodatečně vzniklé skutečnosti, kterých se stěžovatel dovolává, zejména zánik daňového dlužníka, pro přezkum podstatné. Proto ani takové skutečnosti nemohou nic měnit na existenci překážky věci rozhodnuté.

Zjevná chyba v označení žalobou napadeného správního rozhodnutí byla vyřešena zmíněným opravným usnesením.

Nebyla-li tedy shledána podmínka pro rozhodnutí o věci samé, soud se v tomto rozsudku nezabýval dalšími námitkami stěžovatele.

Nejvyšší správní soud ze všech těchto důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce, který nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný nemá nárok na náhradu nákladů, žalovanému, kterému by právo na tuto náhradu příslušelo, jak vyplývá ze spisu, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu